

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον ὑπὸ τοῦ Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χόρον ἡμῶν ὑπεραστίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ	Ἐξωτερικοῦ
Ἑτησία... δρ. 25.—	Ἑτησία... Φράγκα 25.—
Ἑξαμηνίος... » 14.—	Ἑξαμηνίος... » 14.—
Τριμηνίος... » 7,50	Τριμηνίος... » 7,50

ΑΜΕΡΙΚΗΣ (μόνον ἑτησία) δολλάρια 4.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΙΔΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουσι νὰ τὴν 1ην οἰκουμένης μηνός.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὅδος Ἐυρυπιδίου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλικόν

ΠΕ. 10005 Β'. Τόμος 29ος

Ἐν Ἀθήναις, 16 Ἰουλίου 1922

Ἔτος 44ον. Ἀριθ. 33

ΤΟ ΠΑΙΔΙ ΤΗΣ ΜΑΥΡΗΣ ΜΑΣΚΑΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ Jules Chancel.]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β' (Συνέχεια)

Ὁ Φρέδος κατὰλαβε τὸν καινούργιο κίνδυνον. Σταμάτησε στ' ἀγκωνάρι τοῦ τοίχου καὶ στεκόταν ἀσάλευτος, μόλις λίγα βήματα μακρὰ ἀπ' τὸν ἀμαξά.

—Ὅταν ἀνάψῃ τὸ φανάρι, συλλογίζοταν, θὰ μὲ ἴδουν. Εἶμαι πινασμένος!

Κι' ὅμως ὁ Φρέδος Δυρμπάν δὲν ἦταν ἀπὸ κείνους ποὺ στέκονται εὐκόλῃ νὰ πιστοῦν.

Ἐρρίξε μιὰ ματιὰ γύρω του κι' εἶδε ἕνα σπιτάκι σκύλου. Ἀμέσως τὸ πλησίασε προσεχτικὰ.

—Ἄν εἶν' ἄδειο, συλλογίστηκε, σόθηκα!.. Ἄν ὅμως εἶναι κατοικημένο, ἀλλοίμονο!

Τὸ φανάρι εἶχε ἀνάψῃ καὶ φώτιζε τὸ μέρος ποὺ θρискόταν. Χωρὶς δισταγμὸ ὁ Φρέδος χώθηκε μὲ τὸ κεφάλι στὸ σπιτάκι τοῦ σκύλου.

Ἦταν ἀδειανό!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'

Ἀποτυχία

Καθισμένος στὶς φτέρνες μὲσα στὸ σπιτάκι τοῦ σκύλου, μὲ τὸ κεφάλι πρὸς τὸ ἀνοιγμα, ὁ Φρέδος μπορούσε θαυμάσια νὰ κατασκοπεύῃ τοὺς κακούργους, ἀλλὰ δὲν μπορούσε, ἀλλοίμονο! νὰ τοὺς ἀκολουθήσῃ.

Τὸ διαδολεμμένο φανάρι τοῦ ἀμαξηλάτη ἐφώτιζε τὴν πρόσοψη τοῦ σπιτιοῦ κι' ὁ Φρέδος δὲν μπορούσε νὰ διγῇ ἀπ' τὸν κροφῶνα του, πρωτοῦ ξαναγίνῃ σκατάδι, γιατί θὰ τὸν ἐβλεπαν ὠρισμένως.

Τὶ ἔπρεπε λοιπὸν νὰ γίνῃ;

Ν' ἀφίσῃ στὴ μέση τὴν καταδίωξη, ποὺ τράβηξε τόσο καλὸ δρόμο ἀπ' τὸ πρῶτ' καὶ μάλιστα νὰ τὴν ἀφίσῃ ἀκριδῶς τῇ στιγμῇ, ποὺ ἐπρόκειτο νὰ μάθῃ τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα, τὴ στιγμή, ποὺ ὁ βασιλιάς, φεύγοντας ἀπ' τὸ σπῆτι τοῦ καρμπονάρου μὲ τὴν κασσετίνα στὸ χέρι, θὰ πήγαινε βέβαια νὰ κοιμηθῇ σὲ κάποια ἀπ' τίς μυστηριώδεις τοὺς κατοικίας;

Αὐτὰ συλλογίζοταν μὲ ἀπελπίσια ὁ Φρέδος, συμμαζωμένος μὲσα στὴ φωλιά του. Ἐντρυμεταξὺ ὁ ἀμαξάς εἶχε

βγάλει τ' ἀμαξάκι ἀπ' τὴ ρεμίζα καὶ τὸ εἶχε φέρεϊ ἀντικρὺ στὸ Φρέδο, τρεχὸν ἕνα μέτρο μακρὰ ἀπ' τὸν κροφῶνα του.

Ἐνῶ ἐκεῖνος εἶχε γυρίσει στὸ σταυλό γιὰ νὰ δάλῃ στ' ἄλλογο τὰ φάλαρα, τὸ παιδί κοιτάζε προσεχτικὰ τ' ἀμαξάκι. Ἦταν ἕνα παλιὸ δίτροχο γιὰ τίς ἀποσκευές, ποὺ στὸ πίσω μέρος εἶχε ἕνα εἶδος κουτιοῦ, ποὺ οἱ πλευρές του ἐκλείναν μὲ θυρέφουλλα.

Μιὰ ἰδέα ἔλαμψε στὸ κεφάλι τοῦ παιδιοῦ.

Σὲ μιὰ στιγμή ποὺ ὁ ἀμαξάς εἰσείμαζε τ' ἄλλογόν του, ὁ Φρέδος μιτοβήθηκε ἀπ' τὴ φωλιά του καὶ δοκίμασε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα αὐτοῦ τοῦ κουτιοῦ, ποὺ, κατὰ καλὴ τύχη, θρискόταν ἀντικρὺ του.

Ἡ πόρτα, κλεισμένη μόνον μ' ἕνα σύρτη, ἀνοίξε.

Χωρὶς δισταγμὸ, ὁ Φρέδος χώθηκε μὲσα στὸ κουτί καὶ ἀνάγκαισε τὸ σκέπασμα.

Δόξα σοι ὁ Θεός! Αὐτὴ τὴ φορά εἶχε σωθῇ καὶ, ἐκτός ἀπ' αὐτό, θὰ παρακολουθοῦσε τοὺς συμμορίτες... Μάλιστα θὰ τοῦ ἦταν δυνατό νὰ τοὺς παραλουθήσῃ ἀπὸ πρὸ κοντά. Ἄφου, χάρῃ τὴν ὥραία του ἐμπνευσή, θὰ ταξίδευε στὸ ἴδιον ἀμαξί μ' αὐτοὺς.

Τὶ ὥραία! συλλογίζοταν χαμογελῶντας καὶ ξαπλωμένος γυμνὸν μὲ ἄνεση μὲσα στὸ κουτί του, εἶμαι πολὺ καλύτερα δω-μέσα, παρὰ κρεμασμένος στὸς ἄσυνες τοῦ ἀμαξιοῦ καὶ, τὸ κυριώτερον, ἐδῶ εἶμαι θαυμασία κρυμμένος.

Τὸ ἄλλογο ἦταν ξεγμένο, τ' ἀμαξί ἤρθε καὶ στάθηκε μπρὸς τὴν καγκελόπορτα. Ὁ Σφάχτης κι' ὁ Γιακὰς ἀνέστηκαν.

Ὁ Φρέδος ἀκουσε τὰ λίγα λόγια ποὺ ἀλλάξαμε οἱ κακούρ-

Τὰ μὰξὶ ἀναποδογυρίσθη καὶ ὁ Φρέδος πετάχθη... (Σελ. 258 στ. α.)

γοι με το συνομήντη, όταν τους ξέδγα-
νε, και τ' άμάξι έφωγε με καλπασμό. (')
Ο Φρέδος ήταν ένθουσιασμένος με
το ταξίδι αυτού του είδους.

Δέν του έμνε παρ' μι'ά μόνο
δυσκολία.

Τι θά έκανε όταν θά έφταναν;
Πώς θά έδγαίνε απ' το κουτί του;

Αν έδγαίνε τή στιγμή, πού θά κα-
τέβαιναν οι κακούργοι απ' τ' άμάξι, ό-
π'ηρχε κίνδυνος νά τόν ιδούν. Απ' τήν
άλλη μεριά, αν περίμενε, θά πήγαιναν
χαμένοι όλοι οι κόποι τής ήμέρας αβ-
τής, γιατί δέ θά πρόφτανε νά ιδή σέ
πολύ σπ'ίτι θά έρπαινε ό βασιλιάς.

Ο Φρέδος όμως δέν συνείδηζε νά κα-
ταστρώη απ' τήν άρχή σχέδιο, πού,
ώσεπιτοπλείστον, ύστερα δέν μπορούν
νά εφαρμοςθούν. Βσιλεύδταν στήν έτοι-
μότητά του και, περιμένοντας τι θά
συνέβαινε, είχε ξαπλώθ' στο κουτί του
κι' έλικνιζόταν απ' τ'ά κουνήματα του
άμαξιοδ με ήδονή.

Τ' άμάξι έξ'ακολουθούσε νά τρέχη
πολλήν ώρα. Ο Φρέ-
δος μισάνοιγε κάθε
τόσο τήν πορτούλα τής
φυλακής του, μ'ά μέ-
σα στο σκοτάδι δέν
μπορούσε νά καταλά-
βη πού πήγαιναν.

Έβλεπε μόνο δεν-
δροστοιχίες, άτελεί-
ωτες δένδροστοιχίες.

—Τι διάβολο, συλ-
λογιζόταν, βρισκόμα-
στε στήν έσοχή;

Ο Φρέδος, έβλεπε, δέν
ήξερε το δάσος
τής Βουλώνης. Γιατί σ' αυτό το δά-
σος έτρεχε τ' άμάξι του καρυμπανά-
ρου. Έκλεισε πάλι τήν πορτούλα τής
φυλακής του και περίμενε ύπομονετι-
κά το τέλος του ταξιδιοδ. Έξαφνα ό-
μως έγεινε μι'ά ροδερή σύγκρουση. Με
άπαίσιον κρότον τ' άμάξι άναποδογυρί-
στηκε κι' ό Φρέδος πετάχτηκε στο
χώμα απ' τήν πορτούλα του κουτιοδ
του, πού είχε άνοιξει.

Παράξ'αλισμένος απ' το πέσιμο, ό
Φρέδος σηκώθηκε, χωρίς νά μ'πορ'η νά
καταλάβ'η τι είχε συμβ'η. Έξαφνα εί-
δε το Σφάχτη και το Γιακά, λίγα μέ-
τρα μακριά του, νά σηκώνονται κι'
αυτοί και νά τρέχουν τα πόδια τους.

Θέλησε νά φύγ'η, αλλά ήταν άρχα.
Ο βασιλιάς κι' ό σύντροφός του
είχαν πιάσει κιάλας το παιδί απ' το
μπράτσο και τ'έφερναν μπροστά
στο φως του φαναριοδ, πού δέν είχε
σβύσει.

—Δέν τόν βλέπετε; έλεγε ό Γιακάς:
είναι ό Φρέδος Δυρμπάν!

Ο Φρέδος δοκίμασε νά δείξ'η όλη
του τήν τόλμη.

(') "Ότε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 249.

—Έ, λοιπόν τι θέλετε; έφώναξε...
Μάλιστα, εγώ είμαι! Βεδ'ίως έχω το
δικαίωμα νά γυρίσω στους δρόμους ό-
ποτε μου καπνίσ'η!

Μ'ά οι δύο κακούργοι δέν γελιόνταν
εύκολα. Ο Σφάχτης έκαμ' ένα νόημα
στο σύντροφό του κι' ό Γιακάς έπιασε
σφιχτά τα δύο χέρια του παιδιοδ. Έν-
τωμεταξύ ό βασιλιάς έτρεξε ως τ' ά-
μάξι, πήρε από μέσα τήν κασετίνα, τήν
έβαλε κάτω απ' τή μασχάλη του, είδο-
ποίησε τόν άμαξιό ότι θά έξ'ακολουθού-
σαν τόν δρόμο τους με τα πόδια και
πλησίασε πάλι το Γιακά, πού κρατού-
σε πάντα σφιχτά το Φρέδο.

—Εμπρός! έκαμε ό βασιλιάς.

Το παιδί ήπάκουσ'. Δέν μπορούσε
νά κάμ'η κι' άλλ'ιώς γιατί το δάρβα-
ρο χέρι του Γιακά τόν τραβούσε άγρια.
Έκαμαν έτσι καμιά ένκατοστή βή-
ματα σ' ένα δρόμο, πού ό Φρέδος, μ'
όλη του τή συγκίνητη, τόν έγνώρισε.
Μακριά εκεί κάτω ήταν ό Φραγκός
τής Κολάσεως.

—Μάλιστα! τ' όμολογώ! (Σελ. 258, στ. γ').

Δέν είχε γελιστ'η. Τ' άμάξι τους εί-
χε φέρε στή συνοικία των κακούργων,
κοντά στα λατομεία του Ιστού.

Ο γιός του Δυρμπάν, νευριασμένος
απ' τή σιωπή των συντρόφων του, ρώ-
τησε:

—Πού πηγαίνουμε;

Ο Γιακάς γέλασε με κακία.

—Πηγαίνουμε, απάντησε, στο μέ-
ρος όπου φυλακίζονται οι άνθρωποι οι
πολύ περιεργοί, πού άνακατεύονται στα
μυστικά του βασιλιά μας.

Υστερα ό Σφάχτης, με τή σοβαρή
του φωνή, είπε:

—Φρέδε Δυρμπάν, δοκίμε τής Μαύ-
ρης Μάσας, έκαμες μι'ά σπουδαία πα-
ρακοή στους νόμους μας, με το νά θε-
λήσης νά άντιπράξ'ης στα σχέδια του
βασιλιά σου... Θά τιμωρηθ'ής... Θά σέ
φυλακίσουμε στίς κατακόμβες.

Το κάκον ό Φρέδος προσπάθησε
νά δικαιολογήθ'η:

—Τι παρακοή έκαμα στους νόμους
σας, πού δέν τους ξέρω; ρώτησε. Α-
π'λύστατα θέλησα νά πάρω πίσω αυτή
τήν κασετίνα, πού κρατάτε στο χέρι
σας και είναι δική μου, αφού εγώ τήν

έκλεψα απ' το γραφείο του αυτοκρά-
τορος.

Ο Γιακάς κι' ό Σφάχτης άλλαξαν
μι'ά ματ'ά.

—Ωστε τ'όμολογείς, ρώτησε ό βα-
σιλιάς σοβαρά, τ'όμολογείς ότι θέλη-
σες νά μου πάρ'ης τήν κασετίνα;

Ο Φρέδος ήταν γεμάτος λύσσα, τ'ιλύσσα
των αδονάτων όταν οι ισχυροί τους ά-
δικούν. Λησμονώντας κάθε φρόνηση,
προσπάθησε νά έλευθερώτ'η το χέρι του
απ' το σφιέμο του Γιακά και φώναξε:

—Μάλιστα, τ' όμολογώ, θέλησα νά
πάρω πίσω αυτή τήν κασετίνα, γιατί
είναι δική μου... και τα χαρτιά, πού
θέλετε νά χρησιμοποιήσετε γιά νά κα-
ταστρέψετε το φίλο μου τόν Ιουλιανό
Μεσονύχτη.

Ο Σφάχτης τόν έκοψε:

—Τώρα καταλαβαίνω, είπε το βρω-
μόπαιδο αυτό θέλει νά πά'η κόντρα
στα σχέδιά μας... Αυτό είναι νήκουστο!

Αμέσως το παιδί, γεμάτο ψυχραι-
μία, τόλμησε νά περ φρονήση κατ'ά
πρόσωπο το φοδερόν
αυτό βασιλιά κι' είπε:

—Βεδ'ιότατα! Θά
πάω κόντρα στα σχέδιά
σας και δέ θα σ'άξ'ωφισω
νά σκοτώσετε το φί-
λο μου... Ως τώρα
εγώ είμαι αίτία, πού
γλύτωσε απ' τα δι-
χτυα σας... και θά πα-
λέψω μαζί σας ως τή
στιγμή πού θα πάρ'η στα
χέρια του τήν περιου-
σία του, πού σεις θέ-
λετε νά του τήν στα-

ρήσετε, γιά ν' άρπάξετε πεντακόσιες
χιλιάδες φράγκα. Τ' άκουσα όλα όσα
είπατε στο σπ'ίτι του Ιταλού... Αλλά
δέν θα σ'ας άφήσω εγώ νά κάνετε το
γούστο σας!

Ήταν πάρα πολύ. Ο βασιλιάς έχα-
σε τήν ύπομονή του. Έκαμ' ένα νόη-
μα κι' ό Γιακάς άρπαξε το δυστυχισμέ-
νο παιδί και το έάπλωσε στο χώμα.

—Εμπρός! διέταξε ό Σφάχτης...
στίς κατακόμβες!

Αμέσως ό Γιακάς φορτώθηκε το
Φρέδο στον ώμο κι' οι δύο κακούργοι
πήραν το μονοπάτι πού έδγαζε στίς
κατακόμβες, και πού ό Φρέδος το έ-
γνώριζε, γιατί είχε έρθ'η μι'ά φορά,
τή βραδυά εκείνη, πού όρκίστηκε πά-
νω στο κρανίο.

Ο Φρέδος καταλάβαινε ότι ήταν
χαμένος. Τι θά τόν έκαναν; Θά τόν
φυλάκιζαν; Θά τόν σκοτώναν;

Τώρα περπατούσαν κάτω απ' τή γ'η.
Ο βασιλιάς είχε βρεί σ' ένα κοίλωμα
κάποιου βράχου ένα δαδί, έκαψε κι'
έτοιμαζόνταν νά έκναρχίσουν τόν δρό-
μο, όταν ό Φρέδος, παλεύοντας σ'αν

Η ΜΑΝΤΙΚΗ ΤΕΧΝΗ

—Πλησιάζετε, κύριοι και κυρίες,
πλησιάζετε και άγοράστε τήν ασύγκρι-
τή μου Μαγική τέχνη. Τή δίνω μι'ά
δεκάρα, γιατί θέλω όλος ό κόσμος νά
μάθ'η τήν επιστήμη μου, τήν επιστήμη
του μεγάλου Γιώργη, δάσκαλου τής
χειρομαντείας, ξακουστοδ σ' όλο τόν
κόσμο. Του άμ'ιμητου και παγίοςμου
Γιώργη, πού διαβάζ'ει το παρελθόν, το
πρόν και το μέλλον, έρει το μυστικό
τής κατασκευής του χρυσού και δέ γε-
λιέται ποτέ!

Έτσι φώναζε, άνεβασμένος άπάνω
σε στρίποδα, π'η μεγάλη πλατεία του
Κόρμπ'ε, ένας χοντρός άνθρωπος, με
πρόσωπο χρωματισμένο, σκεπασμένο
μ' ένα μακρύ παλτό, πού οι άκρες του
συρρόνταν χάμω, και με τριγωνικό κα-
πέλλο στο κεφάλι. Η φωνή του σ'ε-
πάζοντας τή φωνή των άλλων έμπόρων,
άντηχούσε σ' όλη τήν πλατεία.

Μ'ά ό κόσμος πέρναγε αδιάφορος.
Κανείς δέ φαινόταν νά νοιάζεται γιά
τά σοφά μυστήρια τής Μαγικής τέ-
χνης κι' ό Γιώργης, άπελπιζόμενος,
τώπασε και κατέβηκε θλιδερ'ά από τήν
έξέδρα του.

Αφού σκούπισε μ' ένα πελώριο χρω-
ματιστό μαντήλι τόν ιδρώτα πού έτρε-
χε ποτάμι από το μέτωπό του, χ'άιδε-
ψε με το χέρι του το σκύλο του, ένα
αδύνατο μαύρο και σγουρόμαλλο σκύ-
λο, πού πήδαγε γύρω του.

—Α, φτωχέ μου Μαύρε! είπε θλι-
δερ'ά. Οι καροί είναι δύσκολοι κι' ό
κόσμος άχαριστός! Η γνώμη μου εί-
ναι πως θά φάμε κι' απόψε φτωχικά.

—Ποιός έρεί, φίλε μου! του είπε τότε,
χτυπώντας τον στον ώμο, ένας άνθρω-
πος ντυμένος σ'αν άτσός, πού, ά-
πό λίγα λεπτά, παροκολουθούσε τα
τεχνάσματά του και είχε αλούσει το
συνπέρασμά του. Ποιός έρεί; Η πει-
σματάρ'α τύχη είναι καμιά φορά κον-
τά μας, πολύ π'ιό κοντά μας απ' ό,τι
φανταζόμαστε και θά κάνω ό,τι μ'πορώ
γιά νά σ'ας προμ'ηθεύσουν γι' απόψε έ-
να καλό δείπνο και μι'ά σημαντική ά-
μοιβή. Φτάνει μόνο νά έλθετε μαζί μου
στον πλούσιο άφέντη, πού εγώ δέν εί-
μαι παρ' ταπεινός επιστάτης του, και
με τήν έξυπνάδα σας νά του βρ'ητε το
δράστη μι'ας σπουδαίας κλοπής πού
έπεσε θύμα τής. Νοιώθετε πως θά τ'ά
καταφέρετε;

Κύριε, έδήλωσε ό Γιώργης με ά-
ξιοπρέπεια ή άμφιβολία είναι γιά μέ-
να οδηγιοή και προσωπική προσβολή.
γιατί, —δ'ε φοβάμαι νά το θεδ'ίσω,—
στή μαντική αυτή τέχνη, δέ γνωρίζω
κανέναν άνταγωνιστή. Δοκιμάστε και
θά κ'ρίνετε.

—Πολύ καλά, ακολουθήστε με.

Ο Γιώργης ακολουθώντας τόν ό-

δηγό του, μπήκε σ' ένα ώραιο άρχον-
τικό σπ'ίτι, όπου βρέθηκε άμέσως μπρος
στον άφέντη του. σπιτιοδ. Ήταν άκ-
τρως ψηλός και περήφανος, πού άφού
μίλησε λίγες στιγμές με τόν επιστάτη
του, είπε στο Γιώργη:

—Κατεργάρ'η, μ' όλο πού οι όμοιοί
σου δέ μου έμπνέουν, όπως συνήθως,
παρ'ά μέτρια έμπιστοσύνη, συγκατατί-
θεμαι νά δοκιμάσωμε τήν επιστήμη
σου, μ'ά πάντα με δύο όρους: άν πέτο-
χ'ής, το πορτοφόλι αυτό είναι δικό σου.
Αν άποτύχ'ης, θά σου μετρήσω στήν
πλάτη τόσες ξυλιές όσα τάλλ'ηρα έχει
το πορτοφόλι, πού είναι περισσότερα
από ένατό. Σέ είδοποιώ. Δέχεσαι;

—Αφέντη μου, αποκρίθηκε ό κα-
τεργάρ'ης μας ύποκρινόμενος συγ-
κατασπ'η ή επιστήμη κι' ή γι'ώμη μου
είναι σ'ηδιάθεσής σας. Αφ'ησε με νά άνα-
πυθώ λίγες ώρες κι' αύριο θά βάλω τα
δυνατά μου γιά νά σ'ας βρω τόν ένοχο.

—Έστω, έκανε ό άφέντης.

Και γυρίζοντας στην επιστάτη του
έξ'ακολούθησε:

—Κοίταξε μή λείπει τίποτ' απ' αυ-
τόν τόν άνθρωπο. Κι' αύριο, όταν θά
είναι έτοιμος, είδοποίησέ με. Θά
του δώσουμε τότε τήν τιμωρία ή τήν
άμοιβή, πού του ύποσχεθήκαμε.

Σύμφωνα με τις διαταγές αυτές, έγ-
κατέστησαν το Γιώργη σ'ένα πολυτε-
λές δωμάτιο όπου ένα δειπνο πλουσιο-
πάροχο, με σαμπάνια και κρασί, του
σερβιρίστηκε. Αφού έπεσε ή πείνα του, ό
κατεργάρ'ης κάθηκε μ' εύλάβεια σε
μι'ά άπαλή πολυθρόνα κι' άρχισε νά
σκέπτεται τους τρόπους με τους οποί-
ους θάποτραβιόταν από τήν ύπόθεση
εκαίν'η.

Χωρίς νά το θέλ'η, αναλογιζόμενος
κάθε στιγμή τις ξυλιές πού του εί-
χαν ύποσχεθ'η, έσκυβε τήν πλάτη και
προσέδ'ιζε τ'ομερες γκαριφάδες, λέ-
γοντας στο Μαύρο, πού τόν παρατη-
ρούσε συλλογισμένος με το γλυκό κι'
έκφραστικό βλέμμα του:

—Η γνώμη μου είναι, καλέ μου φί-
λε, πως το αύριο μάς φυλάει ίσως πο-
λύ άσχημες έκπλήξεις! Μ'ά δέν μπο-
ρούμε νά κάνουμε τίποτα, δέν είν' έ-
τσι! Ας άφήσουμε το πεπρωμένο σ'η
διάθεσή του.

Μόλις ήρθε ή νύχτα, π'άχιασε, κι'
αφού ό ένοικιστός χαλαρήσε τον έα-
νασέφτηκε τα παραπάνω, δέν άργησε
νάποκοιμηθ'η μέσα στήν ήσυχη γ'λυκα.

Τήν άλλη μέρα, στίς έξη το πρωί,
ύστερ' από ένα πρωτο φαί, πού το πότι-
σε άφθονα με μι'ά σκουτέλια κρασί, γιά
νά π'ηρ'η δυνάμεις και νά τούρθουν ιδέ-
ες, ό Γιώργης είδοποίησε από τόν
επιστάτη πως ό άφέντης τόν περιμένε.

—Λοιπόν, κύρ-Γιώργη, του φώναζε
καίνος, μπορούμε επιτέλους νά μάθουμε
το αποτέλεσμα των σοφών σας σχέσεων;

—Αφέντη μου, αποκρίθηκε ο Γι-
ώργης, που είχε ξαναδράση την άταρα-
ξία του και που ο προσεχής κίνδυνος
τόν είχε κάνει να βρή ένα μέσο που
θάλυνε την υπόθεσή, το λημέρι ίσως μ-
δυνατό αφέντη μου, σ'ας το είπα χτές,
είμαι έτοιμος να σ'ας τον βρω σήμερα
το πρωί, ή επιστήμη μου είναι αλάν-
θαστη. Θα μπορούσα από τώρα να σ'α-
δειξω τον ένοχο. Μά ή πράξη αυτή θα
ήταν πολύ εύκολο πράγμα, εις θάρος ο-
λων μου των συναδέλφων και ανάξιο,
αίτιον, για την ένδοξη υπόληψή μου.
Θέλω να φανερωτή μόνος του και
προστώ σε όλους. Και γι' αυτό να
το συγχωρήσετε το έγκλημά του. Μα-
ζεύετε όλους τους ανθρώπους, σ'α-
ς αυτή τη σάλα και περιμένετε.
(Έπεται το τέλος)

ΠΕΤΡΟΣ ΧΑΡΗΣ

ΑΘΗΝΑΙ ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΤΙ ΘΑ ΠΗ «ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΟ»

Αγαπητοί μου,

ΝΑΣ φίλος μου
λόγιος και δημο-
σιογράφος, —αυ-
τός που χρονο-
γραφεί στο «Ε-
θνος» με το ψευ-
δώνυμο «Ο κ.
Ιερεμίας», —εί-
δε στο Ζάππειο
παιδιά με κοντά

πανταλόνια νάσχημονον, να κεννίζουν,
να θωμολοχούν, να πειράζουν τον κό-
σμο, να φέρουνται τέλως σαν τους χει-
μώτερους μάγκες. Αυτό το έκανε φρι-
κλή εντύπωση, σκέφθηκε πολλά για το
μέλλον αυτού του τόπου, που τα πι-
διά των οικογενειών, τα καλοντυμένα,
δείχνουν τόσο κακή ανατροφή και τό-
σο λίγο σεβασμό στην έλευθερία του
άλλου, κι' έκανε δημοσία μια έκκλη-
ση σε μένα, στο Φαίδωνα της Διαπλά-
σεως. Γιατί φαντάσθηκε πως τα παιδιά
αυτά, σαν παιδιά, δεν διαδίδουν τίποτ'
άλλο παρά Διαπλάσι κι' Αθηναϊκές Έ-
πιστολές. «Με στοργή» μάλιστα, καθώς
λέει στην έκκλησή του. Η Διάπλασι
λοιπόν κι' ο Φαίδων με τις επιστολές
του θα μπορούσαν να τα μαλώσουν, να τα
νοθετήσουν, να τα διδάξουν, να τους
δείξουν το άπρεπο της διαγωγής τους
και, από κακή παιδεία, να τα κάνουν καλά,
προς το καλό των ίδιων και του τόπου.

Γράψτε, έ... Θυμώνετε κιόλα... Α,
μά όχι! Γιατί ο καϊμένος ο κ. Ιερε-
μίας δεν ξέρει, δεν μπορεί να ξέρη...
Είδη παιδιά καλοντυμένα, εμπορά, πλού-
σια ίσως, και σκέφτηκε φουσκωτάτα:
«Διαπλάσοπουλα!» Που να φαντασθ-
πως τα Διαπλάσοπουλα είναι... Άλλα!
Που να φαντασθ πως τα κακά παιδιά
του Ζαππείου, μόνο Διάπλασι δεν δια-
βάζουν, μόνο Διάπλασι δεν θέλουν να-

κούσουν, λέγοντας πως είναι «για
μπεμπέδες», και πως αυτοί, οι μεγά-
λοι, μάτια μου, που κεννίζουν κιόλα,
δεν καταδέχονται παρά τα περιοδικά
έκείνα με τις εικονογραφημένες αίσχρό-
τητες και κάτι θμια βιβλία, —τα πε-
ριοδικά 'σα-'σα και τα βιβλία που τους
έκαμαν σε τέτοια χάγια και τους έδω-
σαν την ώραία αυτή ανατροφή.

Αμ' αν ήταν έτσι τα Διαπλάσοπου-
λα, κι' ή Διάπλασι κι' ο Φαίδων κι' ο-
λοι όσοι γράφουν, έδω, έπρεπε να π-
με να πνιγούμε! Μά σ'ας είπα, ο κ. Ι-
ερεμίας αυτό δεν μπορούσε να το ξέ-
ρη. Και σε μια απάντηση που του έ-
καμα στο ίδιο το «Εθνος», του έζηγη-
σα τι θα πή Διαπλάσοπουλο: Διαπλά-
σόπουλο είναι το παιδί της καλής έλ-
ληνικής οικογενείας, που είτε πλού-
σιο, είτε απλώς εμπορο, είτε καμιά
φορά και φτωχό, ανατρέφεται με τη
μεγαλύτερη προσοχή κι' επιμέλεια
το παιδί που οι καλοί του γονείς και
συγγενείς, ξέροντας καλά τι θα πη Διά-
πλάσι κι' ανατροφή, δεν του αφήνουν
στά χέρια του, όσο είναι μικρό, παρά
το περιοδικό μας, τις εκδόσεις του και
τα βιβλία του Σχολείου το παιδί που
διακρίνεται τόσο στη Διάπλασι όσο και
στο Σχολείο, που διαπρέπει στους Δια-
γωνισμούς, που προοιδιαίνεται με άρι-
στα ή με λίαν καλώς το παιδί που δεν
κάνει παρά το καθήκον του και δεν
δείχνει παντού, και προπάντων στο δρό-
μο, παρά τη σεμνότερη και κορμιώτε-
ρη συμπεριφορά, ως είναι κάποτε κα-
κοντυμένο το παιδί τέλος που γίνεται
ύστερα ένας λαμπρός επιστήμονας, έ-
νας διαπρεπής λόγιος ή καλλιτέχνης,
ένας τίμιος έμπορος, τραπέζιτης ή δι-
οικήχανος, ένας τέλειος άνθρωπος του
κόσμου, μορφωμένος και καλαίσθητος,
ένας καλός οικογενάρχης, ένας χρή-
σιμος πολίτης. Το ίδιο και τα κο-
ρίτσια, οι Διαπλάσοπουλες.

Αλλά πόσα είναι αυτά τα παιδιά και
τα κορίτσια; Του έζηγησα πάλι του κ.
Ιερεμίας πως είναι ολίγα, ολίγιστα. Και
του έφερα παράδειγμα τας Αθήνας.
Πόσες οικογένειες με παιδιά, που θα
μπορούσαν να παίρνουν τη Διάπλασι,
κατοικούν στας Αθήνας και στα περι-
χωρά; Τριάντα χιλιάδες; Και λίγες εί-
πα. Αλλά σε πόσες απ' αυτές μπαίνει
ή Διάπλασι; Μόλις με χίλιες. Κι' αν
βάλουμε από τρία παιδιά σε κάθε οι-
κογένεια κατά μέσον όρον, να, πόσα
είναι τα Διαπλάσοπουλα στας Αθήνας;
Τρεις χιλιάδες μόνο. Ένθ τα άλλα,
που δεν ξέρουν τη Διάπλασι, που δια-
βάζουν τα βρωμοπεριοδικά και τα πα-
λιοβιβλία και που κάνουν στο Ζάππειο
όσα περιγράφει ο κ. Ιερεμίας, είναι
τοπλάσιοι οδοντοκίττα χιλιάδες. Που
τρεις λοιπόν που οδοντοκίττα!

Αλλ' αυτό δεν θα πη, παρά πως τα
Διαπλάσοπουλα είναι σπάνια, εξαίρετι-
κά, έλλεικτα παιδιά, ή απόρρημα της
παιδικής κοινωνίας κι' ή άλλημνή της
πνευματικής αριστοκρατίας. Και μόνο
αυτά τα παιδιά πρέπει να έχη κανείς
υπ' όψει του, για να κρίνη το μορφο-
τικό, το παιδαγωγικό έργο της Δια-
πλάσεως. Τάλλα, τα πολλά, τα κακά
παιδιά, που δίνουν αφορμή σε παράπο-
να, σε μαύρες σκέψεις για το μέλλον
και σε έκκλησεις προς διόρθωση του
κακού, είν' έξω από τον κύκλο της,
από τη διδασκαλία της, από την επιρ-
ροή της. Δεν λέγω τώρα πως δεν τυ-
χάνει κάπου-κάπου και κανένα παιδί
που παίρνει τη Διάπλασι με τη βία,
ή για επίδειξη, ή από περιέργεια, ένθ
παίρνει συγχρόνως και διαβάσει, με πε-
ρισσότερο ίσως γούστο, και τάλλα έ-
κείνα περιοδικά. Φυσικά, το παιδί αυ-
τό, που καταχρηστικά λέγεται Διαπλά-
σόπουλο, θάταν ικανό να κάμη τα δι-
κά του στο Ζάππειο. Μά πόσα τέτοια
παιδιά υπάρχουν στο κύκλο μας, με το
ένα πόδι στην Αρετή και με το άλλο
στην Κακία; Έλαχιστα. Είναι οι «ε-
ξαιρέσεις της εξαίρεσεως». Δεν συμ-
φωνείτε;

Σας άσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

Η ΔΙΟΝΥΣΙΑ

Μυθιστόρημα υπό AUGUSTA LATOUSCHE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΓ'. (Συνέχεια)

Η μητέρα της τη ρώτησε γλυκά:
—Έκανε κρύο απόψε στο δρόμο
από το Κουριέρ ως έδω, Διονυσία;

Η Διονυσία πήγαινε ν' αποκρίθη,
όταν ο πατέρας της την πρόλαβε και
είπε:

—Μπα, έμένα μου φαίνεται πως θα
βράζουν εκεί κάτω.

Η Διονυσία δεν το λμούσε να πιστέ-
ψη πως αυτός ο λόγος ήταν μια άρχή
για να ανοίξη κουβέντα με τον πατέ-
ρα της. Γι' αυτό δεν απάντησε στη
φράση του, ούτε έδειξε πως την κατά-
λαβε, για να μη τον ανησυχήσει, μά είπε
χωρίς να τον κοιτάξη:

—Έκανε τόσο κρύο, που αναγκά-
σθηκα να μω σ' ένα μαγαζί και να
πιω μια μεγάλη κουπά γάλα ζεστό.
Γι' αυτό και δεν πεινώ καθόλου.

—Α! γι' αυτό δεν τρώγεις τίποτα
απόψε, Νυσούλα μου; και δεν μου το λές;
Η αλήθεια είναι πως ή Διονυσία
δεν είχε καθόλου όρεξη. Κι' αυτό το
γάλα που ήπιε, της στεκόταν στο στο-
μάχι σαν μολύβι.

Η ώρα ήταν έννεα: Τις βραδυνές που
δεν έπαιζαν λίγη μουσική, ή Διονυσία
ανέβαινε στο δωμάτιό της να κοιμηθ-
η. Απ' όψε όμως ή καρδιά της χτυπούσε
τρομερά, σαν άντιλαλος του παλίου
ρολογιού που σήμαινε έννεα θλιβερά
χτυπήματα σε' αυτήν του κοριτσιού...

Έπρεπε να φύγη και έπρεπε κανέναν
να μη μαθη που θα πάγη.

Πριν από το δείπνο, έριξε μια μα-
τιά από το περιβόλι στο γειτονικό κα-
πηλειό. Ήταν τόσο κοντά που νόμιζε
πως ήταν μέσα. Ένας φράχτης το χώ-
ριζε από το γειτονικό περιβόλι που ή
πόρτα του ήταν πάντα ανοιχτή κ' έτσι
μπορούσε κανείς να πάγη ως εκεί με
όση ευκολία πήγαινε στο πηγάδι που
ήταν στην άκρη του περιβόλιού τους.
Πολλές φορές τα βράδυα, το καλοκαίρι,
όταν οι πελάτες του καπηλειού άνοιγαν
την πόρτα και τα παράθυρα, έφθαναν
ως το σπίτι οι όμιλίες τους. Αλλά τό-
τε οι Κουτουριές δεν είχαν καμιά ό-
ρεξη ν' ανοίγουν, ένθ απόψε... ή Διο-
νυσία ήθελε να μάθη, έπρεπε ν' άκούση.

Είχε βεβαιωθεί από νωρίς πως ή
μικρή καγκελόπορτα είχε μείνη άνοι-
κτη και πως τίποτα δεν θα την εμπό-
διζε να φτάση τα σκαλοπάτια της πί-
σω πόρτας, όπου μπορούσε ν' άκούση
χωρίς να την ιδούν.

Και νά, ή ώρα ή κρίσιμη έφθασε!

Η μητέρα της που την είδε να
βγαίνει χωρίς να τους καληνυχτίση την
ρώτησε:

—Δεν θα πάς ν' ή πλαγιάσης, Νυ-
σούλα μου;

—Όχι μαμά, πιστεύω να μου έπι-
τρέψη ο μπαμπάς να του παίξω λίγη
μουσική. Τώρα θα ξαναγυρίσω.

—Που να πηγαίν' άραγε; σκέφθη-
κε ή Κυρία Κουτουριέ. Στης Δέας χω-
ρίς άλλο, γιατί βγήκε στο περιβόλι.
Η Δέα είναι χαριτωμένη και ή Διονο-
σία μου δεν έχει πιά άλλη φίλη!...

Η μητέρα της δεν θέλησε να ρω-
τήσει περισσότερο τη Διονυσία. Ήξευρε
σε πόσο βαθμό ήταν ανεξάρτητη. Θλι-
βότανε πολύ γι' αυτό, μά δεν θα ήθελε
με κανένα τρόπο να έναντιωθ-
ή στην κόρη της που δούλευε και πονούσε.

Έπειτα είχε τόση εμπιστοσύνη και
θαυμασμό για την ήρωική μικρούλα
ώστε πολύ σπάνια την ρωτούσε να μά-
θη όσα αυτή δεν της φανέρωνε. Κι' αν
λυπάται για τη σιωπή της κόρης της,
είναι γιατί φοβάται πως ή Διονυσία ή
ίδια θα είναι το πρώτο και κυριώτε-
ρο θύμα της σιωπής αυτής.

Γιατί όσο έξυπνη κι' επιδέξια κι'
αν είναι μια κόρη, της λείπει πάντα ή
πειρά. Μά ή Διονυσία δεν σώπαινε ά-
πό ύπνερπνείας. Σώπαινε για να είναι
βεβαία πως έτσι θα έκτελούσε τα σ'έ-
διά της χωρίς ν' ανησυχήσει τους δι-
κούς της και για να όποφέρη μόνο αυτή.

Η Διονυσία έλλειπε ήσυχα πίσω
της την πόρτα που έδραζε στο περι-
βόλι. Το φεγγάρι φωτίζε το πχλωμένο
χάσμα, τα ξερά δεντράκια και το λεπτό
φράχτη που χωρίζει τα περιβό-

λια. Φωτίζει και το καπηλειό και
κάνει τα κεραμίδια του να φαντάζουν
σαν ασπρηνιές πλάκες και μπροστά
στα φωτεινά κύματα που φτάνουν από
τόν ούρανό, να ξεθωιάζουν και να
φαίνονται πιο χλωμές οι λάμπες του
γκαζιού.

Στα δυο σκαλοπάτια που φέρνουνε
στο πίσω δωμάτιο του καπη-
λειού, το φως του φεγγαριού
που χτυπά στο γρανίτη άν-
τιπεγγίζεται σε πολυάριθμες
μικρές σπίθες που ανάβουν
και σβύνουν μες στη νύχτα.
Και όμως εκεί θα πάγη
ή Διονυσία ν' άκούση, ζαρ-
μένη επάνω στην πέτρα, ή
καλύτερα ξαπλωμένη, από
το φόβο μήπως της παραλύ-
σουν τα πόδια. Έκεί θα μεί-
νη με τ' αυτή της κολλημέ-
νο στην πόρτα και δε θα φύ-
γη παρά μόνο αφού τα μά-
θαινε όλα.

Κατέβηκε από το περιβόλι,
έπέρασε από την ανοιχτή
καγκελόπορτα, διαπέρασε
το γειτονικό περιβόλι και σε
λίγο βρέθηκε μπρος στα δυο
σκαλοπάτια, όπου με θάρ-
ρος, θα έχανε λίγο από την
άξιοπρέπεία της.

Άκούει που συζητούν
μέσα. Θα είναι περισσότεροι
παρά πρωτότερα. Από τις
φωνές όμως αναγνωρίζει
πολλές τις ίδιες. Ξεχωρίζει
μάλιστα τη φωνή του Δου-
μπούκ. Ανατριχιάσε. Γιατί
αυτός είναι ο πιο θρασύς,
και πρωτότερα αυτός έγρα-
ψε πρώτο το όνομα του πατέρα της.

Τώρα φαίνεται πως δεν είναι σύμ-
φωνοι, γιατί συζητούν άψά. Δεν μπο-
ρεί όμως να ξεχωρίση τί λένε. Μιλούν
όλοι μαζί και εκείνη δεν ανέθηκε από-
μα τα δυο σκαλοπάτια.

Προχωρεί δειλά, γιατί τρέμει και οι
πέτρες λαμποκοπούν και της στέλνουν
άναλαμπές στα μάτια της που την ζα-
λίζουν και τη σταματούν. Της φαίνε-
ται πως είναι φωτιές που θα της κά-
ψουν τα πόδια.

Θάρρος όμως! πρέπει να προχωρή-
ση! Τώρα έβαλε το ένα πόδι της στην
κρύα πέτρα. Έχει φορέση παντούφλες
που δεν κάνουν κανένα κρότο. Ανέβη-
κε έτσι στο πρώτο σκαλοπάτι, έπειτα
στο δεύτερο και σκύβει το κεφάλι της
προς την πόρτα.

Άκουάεται, άπληστη να μάθη...
Άκούει... Κι' αυτό που άκούει την κά-
νει να τρικιάση. Τα πόδια της λυγί-
ζουν και σωριάζεται κατά γης όπου
μένει ξαπλωμένη άπάνω στην κρύα πέ-
τρα, ένθ το φεγγάρι που την φωτίζει

πλημμυρίζει το πρόσωπό της με μιάν
ύπεροχη λάμψη.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΔΔ'.

Γι' αυτόν που άπαρηγόρησε
σε λιγάκι ή Διονυσία ξανάβηε στον
έαυτό της. Τα λόγια που είχε άκούση
της ξανάρχονται στο μυαλό:

—Τον Κουτουριέ... σ' αυτόν πρέπει
να βάλουμε φωτιά πρώτα-
πρώτα.

—Δεν είμαι σύμφωνος.

—Α! μπα και γιατί;

—Ναι σ'ας λέγω, επανέ-
λαβε ο κάπηλος. Είναι έ-
νας άγριάνθρωπος, όχι όμως
και σπιόνος. Τον ξέρω κα-
λά εγώ, σ'ας λέγω. Τόσον
καιρό είμαστε γειτόνοι, τους
ξέρω τους ανθρώπους μου.
Αν τα βάλετε μαζί του, έ-
γω άποτραβίεμαι.

—Και δεν φεύγεις; Δε
σιγ είπαμε δά να βάλης
και φωτιά στο φυτίλι.

—Α, μπα, αυτό θα τ' ά-
νάψω εγώ, εφώνασε μια
φωνή που ή Διονυσία γνώ-
ρισε τον Δουμπούκ.

Κι' έτσι εξακοιουθόσε
ή συζήτηση όπου ήταν φα-
νερό πως οι άδύνατοι θα
νικώντουσαν από τους πιο
τρελλούς.

Η Διονυσία ήταν πάντα
σωριασμένη πάνω στην πέ-
τρα με το κεφάλι ακουμπι-
σμένο στον τοίχο, για να τα
μάθη όλα, να τα καταλάβη
όλα κι' ύστερα να φύγη.

—Έπειτα, έλεγε πάλι
ο κάπηλος, δεν τον γνωρί-
ζετε εσείς τον Κουτουριέ. Μπορείτε να
μπλέξετε πολύ άσχημα. Αν ήταν κα-
νένας άλλος θα φοβότανε και θα έφευ-
γε και όλα θα τελειώναν. Αυτός όμως
δε θα όποχωρήση, αν δεν πνίξη κανέ-
να δυό από σ'ας.

—Για τόσο κουτούς μάς πέρασες; Θα
βάλουμε τη βόμβα κάτω από το παρά-
θυρο ή στο κατώφλι της πόρτας, θ' ά-
νάψουμε το φυτίλι και δρόμο...
(Έπεται συνέχεια)

ΦΛΟΓΑ ΚΑΙ ΚΑΠΝΟΣ

(Απ' το Γαλλικό)

Στη φλόγα ο καπνός μια μέρα
έλεγε: «Δε μου λές, μητέρα,
από από μάννα φωτισμένη
γεννίεμαι εγώ, πως μου συμβαίνει
ναχω όψη τόσο θαμπωμένη;
—Αυτό θα πη, καλό παιδί μου,
και στο εξής να το γνωρίζης,
πως δεν μπορείς να λαμπυρίζης
ού, με τη λάμψη τη δική μου.
Και κανένας που θέλει να κάμη
τόν λαμπερό, λάμψη δική του
πρέπει να έχη. Δεν του φτάνει
όση κι' αν έχουν οι γονιόι του.»

ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

«Άκούάεται, άπληστη να
μάθη...» (Σελ. 261, στ. 6.)

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΔΙΝΑΤΙΔΕΣ

«Όλες, κρατώντας στίχους τους
τό χροί το λαγνίη
Καλλίδια, και Θεανώ,
κι' Αγαυή, κι' Αρμυκώνη,
σκιλάβες δεμένες σε δουλειά
ποτέ πού δεν τελειώνει
απ' το πιδάρι τρέχουνα,
στήν παγωμένη κρήνη

Μά το λαγνίη το σκληρό
τόν άσπρο όμο πληγώνει.
Τό χροί πιά κουράστηκε
και το φορτίο άφίνει
«Άγριο θεριό πού άτέλειωτα
μέρα και νύχτι πίνει,
τί άραγε θέλει ή δίψα του
πού όλοένα δυναμώνει.»

Πέφτουν για να ξεκουραστούν
με την καρδιά σφιγμένη.
Τότε ή πεύο νέα πού ξεχνά
πώς είνε λυπημένη,
Με τό τραγουδι δύναμι
κι' ύπομονή χαρίζει.

Αυτή είνε ή τυχή: στά όνειρα
τά πλάνα πού όλο χτίζουμε,
Έρχεται ή Έλπίδα όταν γκρε-
μνούν,
άλλα θεμέλια χτίζει,
και λέει πάντα: «Αδέλφια μου,
πρέπει να ξαναρχίζουμε!»

(Sully Prudhomme)

ΑΡΗΣ

ΚΑΛΟΣ, ΚΑΚΟΣ

«Ο Α και ο Β. είναι καλοί φί-
λοι» άχώριστοι. «Ο Γ. τους φου-
νεύ. Μιάν ήμέρα λέγει στον Α.
—Νάξερεις τί ελεπν ο Β. για
σένα!

—Σάν τί;
—«Οτι είσαι χαμένος, ένας πα-
ληνάνθρωπος...»

—«Ω! και μού κάνει το φίλο»
δενπίστενα από το Β. να είναι τέ-
τοιος τιποτένιος, τέτοιος άτιμος.
Τρέχει κατόπιν ο Γ. και λέει
στο Β:

—Νάξερεις τί ελεπν ο Α. για
σένα!

—Σάν τί;
—«Οτι είσαι τιποτένιος και ά-
τιμος!

—«Εκείνος είναι χαμένος και
παληνάνθρωπος γιατί έν φ κάνει
τό φίλο, από πίσω βολίζει.

Κι' ο Γ. φεύγοντας από τό Β
αυτ παρηγοριέται ψιθυρίζοντας:
—Μήπως είναι ψέμμα; κι' ο Α
έβριος τον Β κι' ο Β τον Α!

—«Ο Α. είναι ένας άπ' τους κοι-
νούς φίλους του Α. και του Β.
και λυπ ίται πού τους βλέπει κα-
κωμένους» ξετάζει λοιπόν και
μαθαίνει την αίτια. Μιά μέρα
λέγει στον Α:

—«Ο Β. λυπάται πολυ για τά
λόγια πού ελεπε για σένα και πα-
ρακαλει να τά λημονήσης.

—Τά λημονώ εύχαρίστως και
παρακαλώ κι' εκείνον να λη-
μονήση τά δικιά μου.

Τρέχει, ο Α. χαρούμενος και
λέγει στον Β:

—«Ο Α. λυπ ίται πολυ για τά
λόγια πού ελεπε για σένα και πα-
ρακαλει να τά λημονήσης.

—Τά λημονώ εύχαρίστως και
παρακαλώ κι' εκείνον να τά λη-
μονήση τά δικιά μου.

«Ο Α. και ο Β. έφιλιώθησαν
και πάλιν, ο δε Α. άφινόντας
τους, ψιθυρίζει:

—Μήπως είπα ψέμμα; κι' ο Α.
έξήτησε συγγνώμη από το Β. κι'
ο Β. από τον Α.

Πόση διαφορά μετάξυ της
πρώτης και της δεύτερης αυτο-
παρηγοριής!

ΦΙΛΕΡΗΜΟΣ

ΤΟ ΔΑΚΡΥ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣ

«Ένα πρωτ' καλοκαιριού, ξημε-
ρώθηκα στον έλαιώνα του «Αλε-
ξάνδρου. Μέσα εις τό θαμπόφο-
το, διεκρίνα μία γρηά, πού προ-
χωρούσε από έλλά σε έλλά, πα-
ρατηρούσε με προσοχήν τους
θιλλούς και κρατώντας ένα ά-
σπρο πανάκι, έδίδανε κάθε τό-
σο τό χροί της, σα να τους έχάι-
δευε. Την έρωτώ τί κάνει αυτοή,
και μου λέγει: «Νά, κρατώ ένα
βαμβάκι και πασιάζω να μαζώξω
λίγα δάκρυα της έλλας.» Για πε-
ριέργεια την έρώτησα πάλι τί θα
τά κάνει. —Για να γειάνουν της
έγγονας μου τα ματάκια» μου ά-
παντά ή γρηά.

Να λοιπόν πού δακρύζει κι' ή
έλλά, ή περιφρονούσα τον χροί-
νον με όλους του τους χειμώνες
και με όλα του τά φθινότορα!
Αλλά και πώς να μη δακρύξη
από τότε πού προσέκρουσε εις
τόν κορμόν της ένα άρμα και
είδε ξαπλωμένον επάνω εις τάς
ρίτσας της τον ωραϊόν Υπόλυτον;

ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ

ΓΥΡΙΖΩ

Τελειώσα τά προϊνά μου μα-
θήματα και γυρίζω στο σπίτι. «Ο
καιρός είναι κατωφιασμένος, λί-
γο θυμωμένος.

Σύνεφα φαίνονται προς τη
δύση...

Οί άνθρωποι περπατούν γλή-
γορα και πίνε στα σπίτια τους.
«Άλλος κρατά σακκούλες, άλλος
διάφορα ψώνια.

Στην άρχή πηγαινω με τάλλα
παιδιά της τάξης μου παρέα,μό
τους αφήνω καθένα μπρος στο
σπίτι του γιατί καθουμαι μα-
κρινά και στο τέλος περπατώ
μόνος μου.

Συλλογιέμαι τά άπογευματινά
μου μαθήματα. Ένα σωρό. Πο-
τέ να τά μάθωσι... Κι' ένθωίμαι ά-
φηρημένος σ' αυτά, γλιστρώ και
ξαπλ. νουμαι φαρδύς πλατύς στις
λάσπες, «Ανάθεμα» φωνάζω, έ-
νφ ό γύρω κόσμος ξεκαρδίζεται
στά γέλια. «Ε! τί, να γίνη» μή-
πως τό ίδιο δεν έπαθα κι' άλλη
φορά όταν, διαβάζοντας από ά-
νυπομονησία τη Διάπλαση στο
δρόμο, έπεσα πάλι σε λάσπες;

ΑΣΤΡΟΠΕΛΕΚΙ

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Στά Σχολείο.
—Τί ήταν ή «Αφροδίτη;
Κανείς δεν άπαντά. «Ο δάσκα-
λος θυμώνει:

—Ποιό, έξερει την «Αφροδίτη;
«Ένας μικρός:

—«Εγώ, δάσκαλε! Είναι ή πλ-
στρα μας!

«Εστάλη από τό «Εγγλέζικο Ψαλλιδάι.

«Ο μικρός Τάκης πηγαινει περι-
πατο με τη μαμάτου. Στο δρό-
μο βλέπει ένα άραπάκι. Κι' έ-
ρωτά:

—Αυτό τό παιδι δεν έβαλε
Μάρτη στο δάχτυλο και γι' αυ-
τό μαύρισε έτσι;

«Εστάλη από τό «Πανελλήνιου «Ονειρου

«Θ δάσκαλος: «Από πού άρχί-
ζει αυτό τό τροπάριο και πού τε-
λειώνει;

—«Ο μαθητής: «Αρχίζει από
την άρχή και τελειώνει στο
τέλος

(Γεγονός)
«Εστάλη από τό Φαιακικό Διαβολάκι

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»

Αθήναι, 38 δδδς Έυδριπίδου
την 12 Ιουλίου 1922

ΣΤΕΡΕΟΤΥΠΟΝ: Δεν άπάντω εις απα-
ριάς από της λυβι. «Οδηγός του Συν-
δριουτού. Δεν δίδω διευθύνσεις και
δεν φανερώνω ψευδώνυμα συνδρομη-
τών. Δεν άπάντω έντεχνώς παρά μόνον
όταν μου τό επιτρέπη ό χρόος, κατά
σειράν λήψεως των επιστολών, έως τό
μεσημέρι κάθε Κυριακής, πού κάμνω
την «Άλληλογραφίαν.

ΜΟΛΙΣ έμαθαν διά την αύξησιν της
συνδρομής, οι αγαπητοί μου φίλοι έ-
σπευσαν προθυμότατα να μου στείλουν
ή να μου φέρουν τό συμπλήρωμα. Μού
λέγουν δε και μού γράφουν, ότι ήτο
κάτι πού τό περίμεναν. άπορούσαν μά-
λιστα πώς έπέμεινα τόσον καιρόν εις
τόσο μικράν συνδρομήν. δυσανάλογον
προς τάς περιστάσεις. Εύχαριστώ πολυ
τους καλούς μου φίλους. Αυτή ή αγά-
πη και ή προθυμία με σπυρίζει.

Από σένα μαθίνω, Πικροδάφνη,
ότι ο κ. Ζαχαρώφ έδωσε χρήματα εις
την Γαλλικήν «Ακαδημίαν, διά να βρα-
βείη και έτος τό καλλίτερον γαλλικών
μυθιστόρημα. Βεβαίως, ή δωρεά θα έ-
πιανε περισσότερο τόπο άν γίνετο στην
«Ελλάδα. για την «Ελληνική λογυρ-
χνία, πού έχει, καθώς λές, τόση ανά-
γκη από έθάρρυνση. Νομίζω όμως
ότι ο κ. Ζαχαρώφ άρεκέτα έδωκε και
στην «Ελλάδα, φαίνεται δε ότι ο άν-
θρωπος έχει υποχρεώσεις και στη Γαλ-
λία. «Τίως μάλιστα να είναι και Γάλ-
λος ύπικός, δεν ξέρω. «Όσο για την
υποτίμηση πού κάνει το μυθιστορή-
ματο, νομίζω ότι δεν έχεις δίκιο. Τό
καλό μυθιστόρημα, όπως και τό διήγη-
μα, είναι από τά ανώτερα είδη της λο-
γοτεχνίας. «Αλλά, έννοείται, υπάρχουν
μυθιστορήματα και μυθιστορήματα...

Με μεγάλη χαρά διάβασα τό γραμ-
ματάκι σου, Μπαμπη. «Έννοια σου,
μήν άνησυχής για τό Φρέδο, γιατί θα
τά βγάλη πέρα. «Όσο για τά κρανία,
ο συγγραφεύς δεν λέγει τίποτα, νομίζω
όμως πώς οι συμμορίτες έστόλισαν μ'
αυτά τό λημέρι τους, για να κάνουν

φοβερώτερη έντύπωση στους δοκίμους.
Χαίρω πού έγινε κακά, «Αγορο-
κόροστο, και σε συγχάριω πού έτυχες
στο νησί σου για να ίδής τις ώραιές
αυτές έορτές. Ναι, φαντάζομαι τό χα-
μάρι της αδελφούλας για όλες αυτές
τις τιμές, μά... και τό δικό σου! Μού
κακοφαίνεται μόνον πού δεν τά πολυκα-
ταφέρνεις εκεί στο ξεσπάδιωμά. «Όχι για
μένα ή για σένα.—ύπάρχει, δόξα τω
Θεώ, και «Αλεξάνδρει.—άλλά για τον
τόπο. Τί διαβάζουν λοιπόν εκεί τά παι-
διά; Τίποτα;... Τώρα περιμένω και
«τά περισσότερα».

Πρώτη πάλι, σταποτελέματά της
Διδασκαλείου ή Χουσομαλλούσα των
Σρακίων, με βαθμό άριστα και με
βραβείο 500 δραχμών.—δευτερο αυτό,
γιατί τό ξαναπέραστές εισιτηρίου.
«Εγκάρδια συγχαρητήρια και θερμές ευ-
χαριστίες γι' αυτό πού μού γράφεις, ότι
δηλαδή συνέτεινα κι' εγώ, γιατί «κάθε
μέρα» της παρέχω τόσας ωφέλιμους
γνώσεις.

«Όχι. «Επανάστατη, τά Παιδικά
Πνεύματά δεν άποκλείονται και μπορείς
να μού στέλνεις όσα θέλεις. «Όσο για
τό Ρίτα, τί να σου πώ! δεν τιστευω
να σ' έλθρύνεται.—γιατί;—κι' ίσως πα-
ρελήγησες εκείνη την άγγελία. «Όπως
δήποτε, αυτά θα μπορούσες να της τά
πής απευθείας.

«Α! δεν τώξερα; Βάδω Κυριακού,
πώς είναι αδελφούλα σου ή μικρή Ρέ-
να, τό μουσικό φαινόμενό, για τό δ-
ποιόν τόσος γίνεται λόγος. Σ' εύχαρι-
στώ για τις φωτογραφίες της. Κρίμα!
άν τις είχα πρωύτερα, θα δημοσίευνα
καμμιό με την «Αθηναϊκή επιστολή»
πού έγραφε γι' αυτή. Και τί ζωηρή
φωτογραφίδια! Μά φαίνεται πώς αυτό
τό τάλαντο δεν είναι κάτι συνηθισμένο.

Να κι' ή «Πέπειρα, πού «κατάφερε
να πιάση την πέννα» ύστερ' από τόσο
καιρό! «Αλλά δεν φαίνεται, άφού ό! έ-
ξέτασεις... την έβριξαν έπιτελους και στο
κρεβάτι. Καλά! τους όμως, άφού και
πρώτη βγήκε, και βραβείο πήρε, μόνη
αυτή απ' όλη της την τάξη. Ευγέ της!
Και τώρα, λέει, τώροσε στον ύπνο,
για να τον χοστάση. «Ε, μά της άείζει.
«Ανάπαυση καλά κερδισμένη» πού λέ-
νε κι' οι Γάλλοι.—Στην έρώτησή της
άπαντώ δχι.

«Η Νανουλοίστρα, μού γράφει: «Δεν
ξέρεις πόσο μού άρέσουν τά Μ. Μυστι-
κά! «Απ' αυτά γνωρίζει κανείς τόσο κα-
λά τό χαρακτηρισμό εκείνων πού ανταλ-
λάσσει. «Όταν έλαβα π: χ: τό τετράδιο
της Φανέρας, άμέσως κατάλαβα πώς
είχα να κάμω μ' ένα πολυ καλό και
μορφωμένο κορίτσι, και τη συμπάθησα
πολυ. «Έτσι καμιά φορά, από μακριά,
στο άγνωστο, γεννιέται ή μεγαλύτερη
φιλία...» Πολλές φορές μάλιστα!

Χαίρω πολυ για τί γνωριμία, Έθα,
και σ' εύχαριστώ για τά ένθουσιαστικά
δη πού γράφεις. Ελπίζω ότι τέτοια ω-
ραία γραμματά σου θα λαβαίνω συ-
χνά. Θά σου συστήσω μόνο, όταν γρά-
φης στη δημοτική.—γιατί γράφεις όλε-
πω και στις δυό,—να μεταχειρίζεσαι
τους κοινούς τύπους πού μεταχειρίζο-
μαι κι' εγώ και πού είναι οι δοκίμοι.
Π: χ: «γνωρίζομαστε», όχι «γνωρίζου-
μαστε» «ήρθε» όχι «ήρτε».

«Αντιθέα, έλαβα τό πρόγραμμα της
τελετής του Αυελίου σας με την πρό-
κληση και σ' εύχαριστώ πού με θυμή-
θηκες. Γράφε μου τώρα πού τελειώσα
όλα. Θά πώ στο Φιδάνηλ πώς τον
συλλυπεύω για τό θάνατο του πατέ-

ος του και κάλλιο άργά παρά ποτέ.
Ναι, Φιδάρα, και πάλι πέρασαν μή-
νες χωρίς να μού γράψης, αλλά ούτε
στιγμή δεν μού πέρασε ή ιδέα πώς λι-
γότερα ή άγάπη σου! Θά πώ στη Βι-
ατρίκη, και στις άλλες πώς έσύ ανα-
κάλυψες ένα φάρμακο κατά της τρι-
πίας άπλοστέρου και δραστηριώτερο:
Νά ξυπνής μία μέρα και να λές με θέ-
ληση, με άπόφαση: «Δεν θάμαι πιά
τεμπέλα! «Όσο γά τά γλώσσα σου,
πού με ρωτάς, τη βρίσκω πολυ καλή
και χωρίς κανένα ιδιωματισμό.

«Ο Κεραυνός μού γράφει: «Σήμε-
ρα βγήκαν σταποτελέματα του Γυμνα-
σίου μας. Και έξερεις τί μού έκαμε με-
γάλη έντύπωση; «Ότι κανένας συνδρο-
μητής της Διαπλάσεως δεν έμεινε μετα-
ξιστατός ή στην ίδια τάξη. «Ας τα-
κούσουν μερικόν γονείς, πού δεν γρά-
φουν στη Διαπλάση, τά παιδιά των, έ-
πειδή... γράφεται στη δημοτική! Τι έ-
σφαλμένη ιδέα πού έχουν!—Μά για
να γράφεται στη δημοτική, την κατα-
λαδύνουν καλύτερα τά παιδιά και μα-
θαίνουν να είναι έπιμελή στο Σχολείο
και να γίνονται ξετέρια και στην άρ-
χαία.

Δυσκαίωνα, άν και άργά, δέχου τά
εγκάρδια συλλυπητήριά μου. Πώς με
συνκίνησε τό γράμμα πού μού έγραψες
αυθις μετά τό δυστύχημα, μά δεν μπό-
ρεσε να μού τό στείλεις! Μά κι' αυτό
όπου μιλεις για τί στοργή των γονέων
σου, δεν είναι λιγότερο συγκινητικό. Εί-
χες τό μέγα ατύχημα να τους χάσης
και τους δυό. «Αλλά ο Θεός, παιδί μου,
είναι για όλους.

Ζινέττα, χαίρω πολυ πού έπιστρέ-
φεις στον κύκλο μας κι' είμαι βεβαί-
ως θα καταλάβης την πρώτη σου βί-
ση. Πολυ πόνο ώρφορο αυτό τό γράμ-
μα της δευτέρας, να πούμε περιόδουνι
ελπίζω πώς θα έχη συνέχεια τακτική.
«Η φίλη μου Χρυσάνθη Βασιλει-
άδου μού άναγγέλλει τό θάνατο σου έ-
ξαδέλφου της και αγαπητού μου φίλου
Νικολάου Τουτουριτζή ή Πρίγκη-
πος της Ουαλλίας. Τό καίριό μου τό παι-
δί! Πέθαγε λέγοντας στη μητέρα του:
«Αχ, δεν πρόφτασα να πραγματοποιή-
σω τώνορι μου! Και την ίδια μέρα
τό θάνατο του είχε πάρει τό ένδει-
κτικό του με ένένα.Τί δυστύχημα να πε-
θαίνουν τέτοια παιδιά! Με τί λόγια να
συλλυπηθώ τους άτυχούς συγγενείς!

«Ο Υδατολόγος πού άκούτε, δεν
είναι παρά ο παλιός μου φίλος πρώην
Κεραυνός, πού έπιστρέφει κι' αυτός
στον κύκλο μας μετά καιρό σαν τη
Ζινέττα. Τώρα μάλιστα ήλθε και πιά
κοντά μου, είναι στάς Αθήνας. Μού
γράφει μάλιστα και κάτι πού συμφω-
νεί πολυ μ' αυτά πού σας γράφε: σή-
μερα ο κ. Φαίδων. Ενώμεις ότι στάς
Αθήνας όλα τά παιδιά, πού μ' έχουν
τόσο κοντά τους, θα ήταν συνδρομητά
μου. Γρήγορα όμως είδε κι' έκταλα-
δε πώς ή Διάπλasis είναι τό περι-
δικόν μόνον των εύρων, των μορφω-
μένων, των φιλοτιμών και μάλλον ευ-
τάκτων παιδιών!

«Ολας «Επιστολάς μού έστειλαν
αυτήν την έβδομάδα και οι έξης: Κό-
σμιος Τζινέτ, Αιόργονα, Ξανθός
Βιολιστής, Μπαρμπαντάκος, Κινέ-
σων, Αντίνα «Οπεντζή, Πλα-
νός, Δοξασιμό Σαζαντάπορο,
«Ελλορονουπαϊκήν Μεγαλειον, Λι-
δουαία, «Ανεμοστρόβιλος, Πανταχού
Παρόν, Παλιόροια και Δευκό «Α-
ραπάκι.—Εξέλεσα τάς παραγγελίας
των, έλαβα τά σταλέντα, συγχάριω διά

τους λαμπρούς βαθμούς, εύχαριστώ ό-
λους διά τά καλά λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αυτήν την εβδομάδα, από
πρώτην φοράν στέλλοντας, έλα-
βα τά έξης: «Απ' τη ζωή της Φύ-
σης». —«Πώς έγινε ή καμήλα.—
«Μιά παράδοση έξηγήση». —«Πώς να
γράφη». —«Τυχρό είναι». —«Τό φυ-
γάρι». —«Ο καστανάς». —«Ο αύλος». —
κτλ.—«Παράδοξο «Ονειρο». —«Βράδυ»
—Παιδικά Πνεύματα.

Κριτική της προηγουμένης σε-
λίδος: «Ρεμπασού». Πολυ άμωρο
ποιηματάκι και τεχνικά στιχοτυχημένο.
Μπράβο! —«Σκέψεις». «Όχι πρωτότυπες
βέβαια, αλλά καλά διαλεγμένες και γραμ-
μένες.

Πολλοί εξέσπασαν κι' αυτή τη
εβδομάδα. Τους εύχαριστώ όλους, άλ-
λά θα τους άναφέρω στο έρχόμενο,
γιατί ο χώρος σήμερα δεν έπιτρέπει.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Ουδέν ψευδώνυμον έγκρίνεται ή ά-
νανευοται, άν δεν συνοδεύεται υπό τό
δικαιώματος δρ. 3. Τά έγκρινόμενα ή
άνανευόμενα ίσχυουν μέχρι της 30 Νο-
μβρίου 1922. «Όσα συνοδεύονται από
Α. άνήκουν εις άγόρια και όσα από Κ.
εις κορίτσια.)

Νέα ψευδώνυμα: Αφελής Πρί-
γκηψ, Α. (...). Ρένος, Α. (ω=υ).
Μικροβίον, κ. Ιομήνη, κ. (Ι Χ).
Σηραβίου, Α. (Ι Μ). Μάριος, Α.
(Χ). Αραπάκι, Α. (ΙΚ). Κόντες
Καζάλε, Α. (ΓΤ). Ατίριος, Α. (ΑΤ).
«Άγγελος της «Αγάπης, Α. (ΒΙ).
Ματωμένη Κυανόλευκος Α. (Φα-
ράβ). Καπετάν Μπουράφας, Α. Κό-
μης της Φλανδρας, Α. (ποιός). «Ι-
ουλιανός, Α. (ΜΑ). Νυχτερινό
Θαλασσοπούλι, Α. (ΝΧ). Πίπης
ο Κεκορησός, Α. (ΣΚ). Βαρεα-
βές, Α. (ΣΜ). Σόρα Ρετινέ, Α.
(ΤΙ). Σελινόφωτο, κ. (ΛΙΙ).

Παρακαλείται να στείλη άλλο
ψευδώνυμο ο Σπυρ. Αγάθος, δι-
οτι Μυστηριώδη Ιαπέα έχομεν.

Ανανέωσης Ψευδωνύμων: Κορ-
φιάτικο «Ακοριάκι, κ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 3 τό πολυ προτάσεις λαπτ. τδ.
Διά τάς περιπλέων 20 λαπτά ή λείβις.

Μικρά Μυστικά έπιθυμούν
νάνταλλάξουν: «Ο Πανταχού (Πα-
ρών, με Ρίταν, Φαούλα, Βεα-
τρίκη.—ή «Απτερος Νίζη με
Μαυρούκαν.—τό «Εκείθερο Που-
λί με Σημευέλη, Ρίταν, «Ασπροού-
λαν, Δοξάν.—τό Δευκό «Αραπά-
κι με Θεμόν Μάσκων, «Ακύλλαν,
Ξενιτεμένο Βονιτοανίκι, Μαυ-
ρούκαν, Ρίταν.—ή Ξανθή «Ελλη-
νοπο ή με «Ατρέμ. Στρατήλ.—
«Ανθισμ. Πασχαλιά, Σόρα Πμου-
κό, «Ιππόλυτο, Σπαιγιόλα, Μαυ-
ρούκι, Φιλέρημο, Κώσο, Καμέ-
λια, Σουλιοισπούλα, Μπερταν-
τάκο, «Αγιοναυπλίτη.—ή «Αμυ-
ρά ή Αόριμος με Παγαγ. τ. Ρό-
δων, Σόρα Πμουκό, Σπαθί τ.
Κωνσταν., Συναχώρ. Ποντικόν,
Σαλαμαράν, Σουφάξ, Σπουγγί-
την, Ζόζια, «Ιδανισμόν.

«Η Διάπλasis άσπάζεται τους
φίλους της: Σέμιορμιν (τά λές κάπως
υπερβολικά: δεν μπορεί βέβαια να εί-
μαι τόσο ένθεος, άφού τά κάνω όλα
μόνη μου, αλλά δεν άργώ και τόσο

αί παραγγελία: σου έξετελέσθωσαν, αλλά
ή δραμική πού γράφεις δεν έλαβα ως
σημερα για να σου στείλω Μ. Μυστι-
κά. Δευκίον Κρίτον (έλαβα, εύχα-
ριστώ, έστειλα και τά φύλλα 22-26.)
Διαβολέμενον Τερεάτην (έλαβα: έχει
καλώς) Κολίβριον (έλήφθη) Μυστη-
ριώδες 13 (μπορείς να στείλεις όσα
φράγκα θέλεις και να σου άνοιξω πί-
στοσιν) Βεατρίκη (διεδοθήσθωσαν)
Πατριόδα του Δογόνους (τά έλαβα
όλα) Δοξάν. Τσολιάν (κακά σ' έπλη-
ροσφόρηαν κι' άπορώ πώς τό πιστέ-
ψες: καμιά ή εξαίρεσις δεν γίνεται: όλοι
τά ίδια πηρώνουν) Σηραβίου (εύχα-
ριστώ για την προτίδα: μένει στον
«Αγιον Ρόκκων) «Οψώνιον Κρίτον
(ναί, ή υπ' αοθ. 105 «Ασκησις δεν θα
ληφθί υπ' όψει, επειδή έχει λάθος κι'
ή δημοσιονεύσει λυτός δεν ανταποκρι-
νεται) Ρομαϊκόλη (εύχαριστώ όλους
σας και για όλα) Γιουλιάν (τό πρώτο
σου γράμμα μ' εύχαρίστησε πάρα πολυ,
περιέμεινε τώρα τό δευτερό) Χλωμα-
μένο «Αγόρι (θα την δεχθώ, μην ά-
νησυχής: και σ' εύχαριστώ πολυ)
Κνωσσον (ναί, τον θυμόμα: πολυ
καλά τό θέιο σου, τον παλιό μου φίλο)
γράψε του σε παρακαλώ, χαιρετισμούς
και συγχαρητήρια Ψυχην του Πα-
λαιολόγου (χαίρω πού πέρασαν όλα
και σου εύχομαι να γίνης έντελώς
καλά) Μίριαν (εύχαριστήθηκε πολυ,
αλλά να μού γράψη κι' όποιος δεν πι-
στεύω δά να είνε τόσο τεμπέλης) Φι-
λελεύθερον «Ιωνα (εύχαριστώ πολυ
και για τά ωραία πού γράφεις: έστει-
λα) Φυόσων Νασιάκων (εύχαριστώ
πολυ για την προθυμία: τά είδες βέ-
βαια στο προηγούμενο φύλλο) «Ιου-
νόν Ούζανον (άδιάφορο: στη σελίδα
εκείνη λείπουν δυό λέξεις) Μαύρη
«Αράχνη (τά έλαβα όλα: ποστειμώ ό-
μως να μού στείλεις κάθε φορά ένα
γράμμα οωστό, παρα τά πολλά και
διασφα αυτά χαράτσια) Δ. Μοσχάτον
(δυστυχώς: δεν μπορώ) «Αλοήν Με-
λάν (ωραία ή επιστολή σου: εις
ερώτησίν σου ναί) Νέαν «Υόρμηκην
(«Ασκήσεις δεν είναι τώρα δεκτάς)
«Ονειρομύρον «Ελλάδα (ό κ. Ε. σ'
εύχαριστεί: τό «Ανθρωπίνος βέβαια
θα τυπωθί, αλλά πολυ άργότερα:
δεν θυμόμαι: τον άξιμό τόσον τυ-
πογράφ: λαθών μά δεν είναι και
πολλά) Γέρον του Μοριά (σε συγ-
χαίρω για τό άριστα) Γιακάρ (τό
έξοδα των βραδείων επιδαρύνου
έμέ, αλλά εις τους έπαινουμένους
δεν στέλνω τίποτα) Λεβαντογιάν-
νη (ώρεο! να ιδώ τώρα πότε θα
λάβω τρίτη) Μυστηριώδη «Ιαπότην
(έλαβα και τη φωτογραφία και
όλα) Ν. Πιστοφιόνη (βεβαίως δεν
φταίς: μπορείς να λάβης μέρος στην
Διαγ. της γ' τριμηνίας, άδιάφορο
άν δεν έλαβεστούς άλλους) Μι-
κρόν Δμοσιογράφον (τά έλαβα: ναί,
τό άστειλον ήτο παλαιόν, άλλ' ή
εφαρμογή νέα έπιτρέπεται.) Κυ-
δοπάτην (Ανίμματα: τί να τά κά-
μω: τώρα δεν είναι δεκτά) «Ιαβέ-
ρη (ό κ. Ε. σ' εύχαρίστεί: έχει
καλώς) Καλαματιανό Δουλοδύ,
(ώστε εσύ είσαι άπέρ της επανα-
φοράς της... δουλείας: καλά ή
κακά, ό κόσμος δεν έχει πλέον
τέτοιες ιδέες) και οι συγγραφείς,

σπρώχνοντες τά πράγματα περισ-
σότερο, φθάνουν να κηρύττουν τα-
λείαν ισότητα μεταξυ κυρίου και
υπηρέτου: υπερεδολή ίσως: αλλά...
σημείον των καιρών) Μπουμπου-
λίαν (συνεμορφώθη) Σουσουράδαν
(ένεκριθη) Πουλί της Καταιγίδος
(πρώτο-πρώτο μού ήλθε τό δικό
σου συμπλήρωμα: σ' εύχαριστώ
πολυ και για όσα γράφεις) Μι-
κράν Γόρσσαν (στο έρχόμενο θα
τάποψω) Πειραικήν «Αύραν (έστει-
λα: είναι γεμαντική έπαρχία πού
την έχουν τώρα οι Γάλλοι) Μάριον
(χαίρω πάρα πολυ ...) Χουσαετόν
(καλό ήταν ένα Σήμα για τά
παιδιά μου σαν εκείνο πού είχαν
πριν: αλλά πού σήμερα! ούτε
από τενεκεά δεν γίνεται) Βοσκο-
πούλαν του Δένου (εύχαριστώ πολυ)
τά έλαβα όλα) «Αστοπελέκι, Δάρ-
νης Στέφανον, «Αγιοναυπλίτην κτλ.
«Ασοπόρον, Μαρίαν Χρ. Μικη-
λίδου, Γέρω-Δήμον (έλαβα, εύχα-
ριστώ.)

Μελοποιητή, Κ. Μουράτογλου,
Γ. Δ. «Αστεριώ, «Αννν Ι. Δελλα-
πόρτα, Μαυρομύτιαν, «Αδορειομένον
Κουραμπιάν, «Ασχημόλαδο, Σπα-
νιδαν, Βασ. Καίσιαν (έστειλα).
Είς όσας επιστολάς έλαβα μετά την
11ην Ιουλίου άπαντήσω εις τό προ-
σχέτι.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

(Συνέχεια του 2ου Διαγωνισμού
Λύσεων. Αι λύσεις έκταί μέχρι της
16 Σεπτεμβρίου, αλλά και έφ' όσον
θέσμιος τύτης, έφ' όσον δεν θα έχουν
άκομή δημοσιευθί.)

472.

477. Ψαροκόκκαλον

Νίντικατασταθούν οἱ ἀστερί-
σκοι διὰ γραμμάτων ὥστε νάνα
γινώσκωνται κατὰ σειράν: βασι-
λεὺς τῶν Θηβῶν, κράτος τῆς Εὐ-
ρώπης, πόλις τῆς Ἑλλάδος, μήν,
ἀρχαῖος θεός, αὐτοκράτωρ τῆς
Ρώμης, ἄνθος, κράτος τῆς Εὐ-
ρώπης.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Διαβάτου

478. Ἀπροδόκητον

Πότε οἱ ἀσπρες κόττες τῶν
γοῖν περισσύτερον κριθάρι ἀπὸ
τῆς μαύρης;

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐλευθέρου Θεακῆς

479. Συλλαβική Μεσοστιχίς

Αἱ μεσαῖαι συλλαβαὶ τῶν κά-
τωθι ζητούμενων λέξεων ἀποτε-
λοῦν χώραν τῆς Ἑλλάδος:

1, Μεγαλόνησος ἀσιατικῇ. 2,
Ρήτωρ Ρωμαῖος. 3, Ὅρος τῆς
Ν. Ἑλλάδος. 4, Κράτος τῆς Εὐ-
ρώπης. 5, Θεὸς τῶν Ῥωμαίων.

*Εστάλη ἀπὸ τοῦ Καλαμάτ. Δουλοῦ,

480. Φωνηεντόλιπον

-μτνν-λκρνς-σγχρτ

*Εστάλη ὑπὸ τῆς Θέλλμας

481. Γρίφος.

:: ἡ μόνου ἡ τὸ Π ἡ τίς

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Αἰθερίου Οὐρανοῦ

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

482. Mots en Losange

C
T * *
T * * * *
C * * * * *
E * * * *
E * * *
E

verticalement et horizontale-
ment:

Consonne. — Produit de
Chine. — Dans l' étoffe. — Vertu
Theologique. — Pronom masculin.
— Saison. — Voyelle.

*Εστάλη ὑπὸ τοῦ Στεφάνου τῆς Δόξης

483. Παίγνιον

Μὲ τὰς λέξεις:

Rhin, Aude, Tabac
σχηματίζεται τὸνομα διασήμου
γάλλου συγγραφῆς τοῦ 18 αἰ-
ῶνος

*Εστάλη ὑπὸ τῆς Φρού-Φρού

ΛΥΣΕΙΣ

τῶν Π. Ἀσκήσεων τοῦ φύλ. 13

175. Ἡμίονος (ἡ, μῆ, ὄνος).
—176. Μαρούλι Μαρούσι. —177.
Λήμων [v] Μήλος. —178. Τρεῖς
μόνον.

179. ΜΙΑ 180. ΜΗΝ (νῆμα...)

ΙΑ Δ Α Σ ΗΡΑ (ἰσαάχαρ ἦτο.)

Α Α Ρ Ω Ν Ν Α Ι (κνῖνοι ἀν-

Σ Ω Μ Α [θῖζον

Ν Α Ι

181. Α', ΑΝΑΦΗ-ΝΑ-ΙΑΣ (*Α.

Νοῖξις, ΝΑξος, Αἶνος, ΦΑνος,

*ΗΣΙῶδος.) Β', ΝΕΑΖΩ-ΑΛΣΟΣ

(ΝΑῖος, ἘΛος, *ΑΣτήρ, ΖΟφος,

*ΩΣῆς.) Γ', ΑΝΝΑ-ΑΙΑΣ (*Α-

νάφη, Ναιάς, ΝεΑῖω, *ΑΛΣος.)

—182 —186. Διὰ τοῦ Δ: δέρας,

δόλος, δέμα, δόμος, δέρμα.—187.
ΔΟΥΚΙΑΝΟΣ (δλκας, *Υλας,
Κάναι, Ἰανός, αὐλός, Νικίας Σι-
γι.), —188. Αἱ μὲν γυναῖκες γεγό-
νασιν ἄνδρες, οἱ δὲ ἄνδρες γυναῖ-
κς. 189. Ἡ Διάπλασις ὠφελεῖ.
(οἱ διὰ, πλὰς εἰς ο, φελλοί.—)
190. Neige, chien, poire, moine.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ὥς 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἀπλὰ
στοιχεῖα δρ. 3 (ὁ ἐλάχιστος δρῆς). Πέ-
ραν τῶν 10 λέξ. 30 λετ. ἡ λέξις, μὲ πα-
χέα δὲ στοιχεῖα λετ. 4) καὶ μὲ κεφαλαῖα
λετ. 50. Ὁ χωριστὸς στοιχὸς δρ. 1,50.

(ΚΒ' — 558)

Κνώσις, διευθύνσις μου εἶναι:
Σταῦρ. Συναντῶν (διὰ Δ),
Κιζλαρ Χάνι 112, Σμύρνη.

(ΚΒ' — 559)

Τραγοῦδι τῆς Ἐνδόσεως, μέ-
στὰ λίγα ἔκλεκτα τετραδιά
μου θὰ εἶναι καὶ τὸ δικό σου.
Κάρτ-ποστάλ δὲν ἀνταλλάσσω.
Εὐχαριστῶ. Μαυρούνα.

(ΚΒ' — 560)

Νίσα καὶ Δόξα Ματωμένη, ἀν-
καταφέρετε σεῖς αὐτὸ πού δὲν
ἔκανε ἡ πούδρα τῆς Βασιλικῆς
θὰ σας εἶναι ὑπόχρεως Μαυρούνα

(ΚΒ' — 561)

Μαυρούνα=Μαυρομάτα=Δανάη
Πατουλίδου —
Νίσα, Δόξα Ματωμένη.

(ΚΒ' — 562)

Μπερμπανίκο καὶ Σία, ἀπὸ
ποῦς μάτατε νὰ τρώετε τὸ
παγωτὸ μόνος σας σὺν Τσιτσι-
ρίκου χωρὶς τὸν φίλον σας:

Πηδητούλη

(ΚΒ' — 563)

Ρίτα, ἐπεὶ δὲν ἔστειλες Μ.Μ.
σὲ τιμωρῶ εἰσαι: Μαργαρίτα
Μπούμη.

Φοῖβος

(ΚΒ' — 564)

Εἰσερχομένη εἰς τὸν κύκλον τῆς
Διαπλάσεως, χαίρετ' ὅλους
καὶ ὅλες.

Μάγισσα

(ΚΒ' — 565)

Ζητῶ διευθύνσεις, φιλελευθέ-
ρων πρὸς ἀνταλλαγὴν καρτ-
ποστάλ. Ἑλληνοευρωπαϊκὸν Με-
γαλεῖον, p. r. Σμύρνη.

(ΚΒ' — 566)

Πανταχοῦ Παρῶν αὐτάαα!!
Εἰσαι μικρὸς ἀκόμη νὰ μ'εὐ-
ρης.

Διαβολόπαιδο

(ΚΒ' — 567)

Διαπλάσοπουλα, Διαπλάσοπού-
λες προσέχετε μὴ σὰς πάρη
μιζὶ του ὁ:

Ἀνεμοστρόβιλος

(ΚΒ' — 568)

Λευτεριά εὐχαριστῶ περιμείνατε
ὁπως προμηθευθῶ Μ. Μ.
γιὰ νὰ στ. ἴλω. Μικρὰ Γόησσα

(ΚΒ' — 569)

Σόρα Πμουκῶ κ' ἐγὼ σὲ συμ-
παθῶ τόκα! Πανταχοῦ Παρῶν

(ΚΒ' — 570)

Βεατρίκη, ἀνταλλάσσομεν Μ.Μ;
Ἑλλήν Στρατιώτη, πρὸ κα-
ροῦ ἔστειλα c. p. ἀπάντησις οὐ-
δεμία: γιατί;—Βοσκοπούλα τοῦ
Αἰνου.

(ΚΒ' — 571)

Αγαπημένη μου Μυριέλλα, μύ-
ριες φορὲς δλόμυχα σοῦ λέ-
γω ἔλαα.

ΠΑΛΙΡΡΟΙΑ

(ΚΒ' — 572)

Μπαίνοντας στὴ Διάπλασι, χαί-
ρετ' ὅλες καὶ ὅλους. Ἄν
μυρῶντες βρῆτε με: εἶμαι τὸ

Μικρόβιον

(ΚΒ' — 573)

Ανταλλάσω Μ. Μ. μὲ Θαλασ-
σοπούλι, Ναπολέοντα, Ραντι-
γκρί, Ἑλληνο-εὐρωπαϊκὸ Μεγα-
λεῖο.

Μικρόβιον

(ΚΒ' — 574)

ΠΑΡΑΡΤΗΜΑ <ΚΟΣΜΟΥ> ΠΥΡΓΟΣ
ποτελέσω. Α' Διαιγών (ΚΒ'—81)
ΒΡΑΒΕΙΑ: Α' Φιφῆς. Β' Ἀρ:
Γυμνασιολογίας. Στείλατε ὅλοι.
Δ)σις Σ. ταλῆσονται κρίσεις.

Ὁ γραμ. ΚΑΛΩΘΑΣ Τ.

Ὁ προεὐρεὸς ΙΑΝΟΥ

(ΚΒ' — 575)

Κυρά Φροσύνη=Χ. Πολυκρά-
τη, Δαφνοστ. Στρατηλάτης=
Χ. Χρ., Μελαχρ. Μουσμή=Ἀθ.
Χρ., Σερ Ραβεγκάρ=Αλ. Σάβ-
βη.

ΣΚΟΡΟΣ

(ΚΒ' — 576)

Ποιρὺλχῆτες ἀπὸ τῆ Ριτῆσι,
γιατὶ εἶναι κολλητικὰ ἀρρώ-
στεια.

Ἀνεμοστρόβιλος

(ΚΒ' — 577)

ΣΥΜΜΟΡΙΑ ΑΡΔΕΚΙΝΟΥ.
Σ. Ε. Ν. τί κάνεις; κοιμῶσαι
ἢ φραξεις νὰ βρῆς κανένα ρητό;
ΕΠΙΝΑΣΤΑΤΗ, εἶσαι ὁ Γεωρ.
Ἀνδρικίδης.

ΑΡΔΕΚΙΝΟΣ, ΡΑΝΤΙΓΚΡΙ

(ΚΒ' — 578)

Λευκοσιτίς, Μπομπουλίνα, Αὐ-
τεξόμπε, Ρωξάνη, Πλανοσιε,
Ἄγιον-καλλίτη, Ροκέτα ἀνταλλάσ-
σομε Μ. Μ. μέσον Διαπλάσεως;
Ὅποιος θέλει ἄς στείλῃ πρῶτος
ἀπάντησιν τάχιστα. Σπαγιόλα,
ἔστειλα.

Κνώσις

(ΚΒ' — 579)

Εἰσερχόμενος στὸ σαλονάκι τῆς
Διαπλάσεως παρακαλῶ τοὺς
φίλους μου νὰ ταχθοῦν μὲ τὸ μέ-
ρος μου.

Σόρα Ρετυέλ

(ΚΒ' — 580)

ΟΡΧΟΜΕΝΟΣ. — Προκηρύσ-
σεται διαγωνισμὸς διηγήμα-
τος. Προθεσμία διμήνης, συμμε-
τοχή εικοσάλεπτος. Γράψατε
Ν.Μπουλουγούραν, Πετρομαγού-
λα (Λεβιδείας).

(ΚΒ' — 581)

Σόρι Πμουκῶ, σὲ συμπαθοῦμεν,
ἐπεὶ δὲ εἴμεθα τῶν ἰδίων φρο-
νημάτων. Σῶλλογος Ὁρχομενός

(ΚΒ' — 582)

Σπανιόλα, ἀτελείωτα μεροῖ, μὰ
ἀλληλογραφῶ μόνον μ' Ἑλλη-
νίδες! Ἰνῶ παιδί μου, ὅχι δὰ τό-
σο βιαστικῇ! Τί προεὐρεάα!
Ὁραία Ρόδος, Αἰμάσσουσα Καρ-
δία=Α. Καλλιθῆ, μ' ἀγόρια δὲν
ἀλληλογραφῶ, ἀδία περιμένετε.

ΡΙΤΑ

(ΚΒ' — 583)

ΣΩΤΟ, τῇ Δύσρα θὰ τὴν λα-
τρεῖς στὸ ἔξῃ: ὅχι περὶ ἀγά-
τη, λατρεῖς!!

ΡΙΤΑ

(ΚΒ' — 584)

Σόρα Πμουκῶ, ἀντέγραψες δὲν
μυρῶντες νὰ ρίξης τὸ προνόμιο
τῆς Σόρα Λεζινέβ.

Ἰνῶ

(ΚΒ' — 585)

Ρίτα, μὴν ἀνησυχεῖς: ἔλαβα ἀ-
νεξαίρετως ὅλα σας τὰ γραμ-
ματα.

Η. ΙΟΛΥΤΟΣ

(ΚΒ' — 585 α')

ΤΟ ΝΕΚΤΑΡ ΤΟΥ ΚΥΚΛΩ-
ΠΟΣ εἰσερχόμενον εἰς τὸν
Διαπλάσιόκομον χαίρετ' ἀπα-
ξίπαντας.

(ΚΒ' — 586 β')

Σόρα Πμουκῶ, τὸ προνόμιο
ἐξακολουθεῖ νὰ ἔχῃ ἡ Σόρα
Λεζινέβ, διότι καὶς πωροτύπων
εἶναι ἀνώτερον τῆς μιμήσεως.

ΦΙΛΕΡΗΜΟΣ

(ΚΒ' — 586)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΕΛΛΗΝΟΠΑΙΣ»

Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΠΟΙΗΤΙΚΟΣ
ΘΕΜΑ ΟΠΟΙΟΔΗΠΟΤΕ
ΒΡΑΒΕΙΑ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΑ
ΠΡΩ-ΣΜΙΑ ΔΥΟ ΜΗΝΕΣ
Δ)σις ΜΠΗΤΤΥ 32 ΠΕΙΡΑΙΑ
ΦΟΥΡΙΟΙ, ΣΑΝΣΕΛΩΡ

*Επίσης διορίζονται:

ΣΥΜΒ: ΓΑΛΑΝΗ ΣΤΑΥΡΟΦΟΡΑ

ΡΗΗΓΟΣ ΤΗΣ Φ'ΛΗΣ

ΕΛΕΓΚΤΗΣ: ΜΠΕΣΗΣ Α.

ΜΕΛΗ: ΦΑΙΓΑ ΓΟΥ ΠΟΘΟΥ, ΜΙΚΡΑΙ

ΠΟΙΗΤΗΣ, ΑΓΝΟΣ ΠΟΘΟΥ, ΒΟΚΟΣ,

ΚΑΡΔΙΑΣΜΕΝΟΣ, ΚΟΥΡΤΑΛΗΣ,

ΕΥΘΥΜΙΟΥ Κ: Τ. Α.

ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΙ

ΑΘΗΝΑ: Α. ΚΑΝΕΛΛΗΣ Κ. ΜΙΑΝΗΣ

ΣΜΥΡΝΗΣ: ΚΟΥΤΣΟΥΜΠΙΝΑΣ

ΖΑΚΥΝΘΟΣ: Α. ΠΑΤΡΙΝΟΣ

ΑΡΓΟΣΤΟΛΙΟΥ: Ν. ΚΑΒΒΑΔΙΑΣ

ΠΑΤΡΩΝ: ΣΠΑΝΙΟΛΑ

Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ: ΡΟΔΟ

ΣΥΛΛΟΓΟΙ ΕΛΘΕΤΕ!

(ΚΒ' — 587)

Πλανόδιε, μέσφ Διαπλάσεως
εὐχαριστῶ. Γίνοντες, τί γί-
σαι; Εἶμαι ἀκόμη ἐδῶ: ἐσὺ
Τιές

(ΚΒ' — 588)

Ποῖος θέλει νὰ δοκιμάσῃ τὸ
Συριανὸν Δουκούμι; γλύ-
καα! Βρῆτε με.

(ΚΒ' — 589)

Ἐννημα τῆς Ἑλλάδος, φαί-
νεται οὐ ἀναμφιβόλως θὰ σὶ
τοῖμπερ καποιο κουνούπι καὶ
ἐξυπνήσῃς σὴν τὴν... Ἐθνηκή
ἀφύπνισιν! Πάρε φάρμακο
γιατὶ θάθρῃσθῃς ἀπὸ ἐλῶδεις
πυρετούς.

ΜΕΓΑΣ ΑΓΝΩΣΤΟΣ

(ΚΒ' — 590)

Ροβεσιπέ, δέχομαι: στείλῃς
πρωτός.

ΗΡΩΣ ΤΗΣ ΚΙΟΥΤΑΧΕΙΑΣ

(ΚΒ' — 593)

ΣΟΡΑ ΛΕΖΙΝΕΒ, ΣΗΡΕΤΥΕΛ
ΑΥΤΕΘΟΡΙΣΤΕ, ΦΟΝ ΚΟ
ΚΥΘΑ, συμμαχοῦμεν ἐναντίον
τῆς ΣΟΡΑ ΠΜΟΥΚΩ καὶ κόμ-
παν; Ἀπαντήσατε.

ΚΑΡΔΙΟΓΝΩΣΤΗΣ

(ΚΒ' — 594)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑ-
ΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕΣ, φοβεῖσθε
τὸν ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΝ, διότι
ἔχει σκοπὸν νὰ ξεσκεπάσῃ πολ-
λοὺς ἀπὸ σῖς.

ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(ΚΒ' — 595)

ΤΟ ΞΕΣΚΕΠΑΣΜΑ:—Μυστη-
ριώδης Ἰππότης=Δημ. Κα-
πετανάκης, Ἄλογομυγα=Ἀλέξ.
Βεῖνόγλου. Τρέμετε!
ΦΟΝ ΚΟΛΟΚΥΘΑΣ

(ΚΒ' — 596)

ΝΕΟΣ ΤΙΜΟΚΑΤΑΛΟΓΟΣ

ΤΟΜΟΙ

ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΤΗΣ ΤΩΝ ΠΑΙΩΝ

Τῆς Β' Περιόδου (1894—1921)

ὑπάρχουν ὅλοι οἱ ἐκδοθέντες τό-
μοι, 28 ἐν ὅλῳ. Ἐκαστος τόμος

ἀρῶμενος δρ. 28 καὶ ραμμένος δρ.

30. Ταχυδρομικὰ τέλη ἐκαστοῦ

τόμου προσθετέα εἰς τὰς ἀνω τι-

μὰς! Διὰ τὸ Ἐσωτὲρ. λεπτ.

50 ὀδράφορ καὶ δρ. 1,50 ὀδρά-

μμένος, διὰ δὲ τὸ Ἐξωτερικὸν δρ.

3,—εἴτε ἀρῶμενος εἴτε ραμμένος

(ΚΒ' — 597)